

Sensationeel debuut
★ ★ ★ ★ ★

SCOTT BERGSTROM

MEEDOGENLOOS

THE CRUELTY 1

SCOTT BERGSTROM

MEEDOGENLOOS
THE CRUELTY 1

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

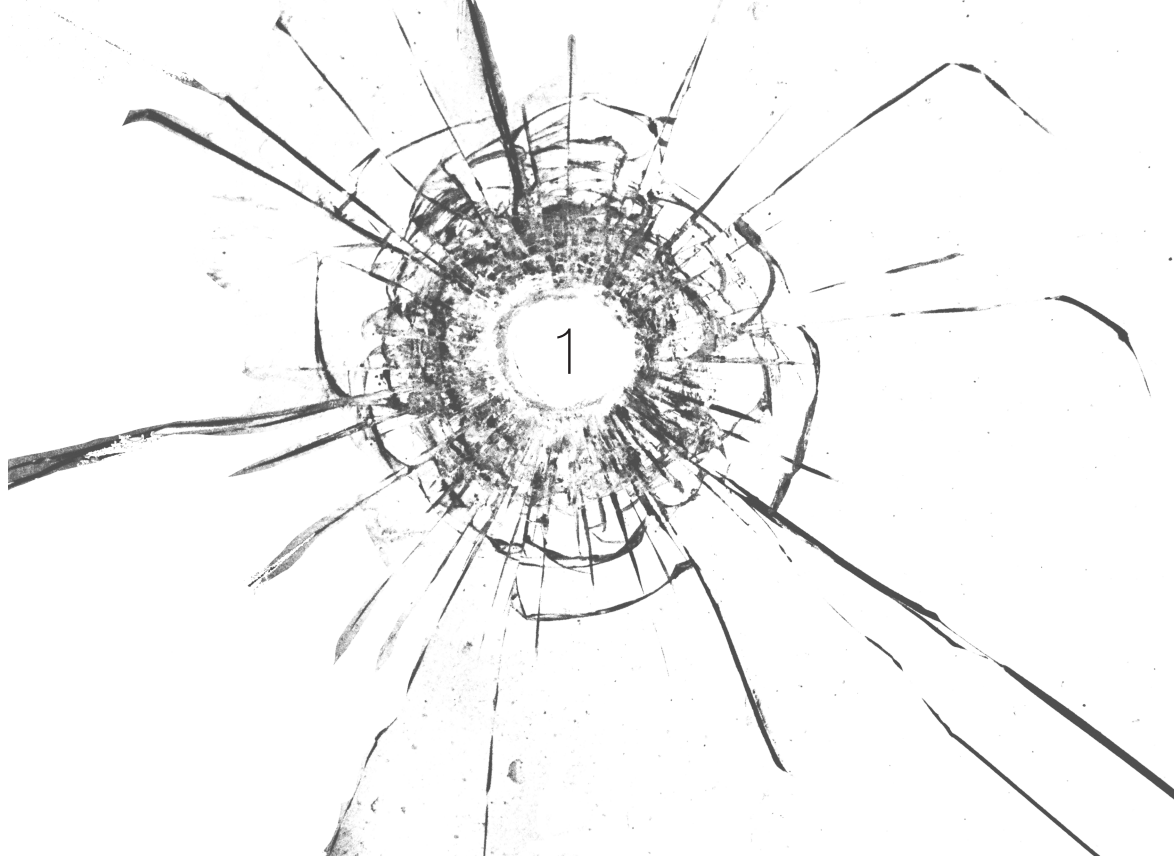

Voor Jana,
die altijd onbevreesd is

‘Een van de redenen dat volwassenen in de ogen van kinderen zo lelijk zijn, is dat het kind meestal omhoog moet kijken, en er zijn maar weinig gezichten die van onderaf bezien op hun best zijn.’

George Orwell

De jongens wachten op de onthoofding. Als ongeduldige jakhalzen zitten ze gebiologeerd te wachten tot het mes valt. Maar als ze de moeite hadden genomen het boek te lezen, zouden ze weten dat het zover niet komt. Het boek houdt gewoon op. Als een film die voor de laatste scène wordt uitgezet. Of zoals het leven, eigenlijk. Je ziet het bijna nooit aankomen, het mes dat je fataal wordt.

Onze docent, meneer Lawrence, leest de woorden langzaam voor en strijkt over dat afschuwelijke plukje baard onder zijn onderlip terwijl hij heen en weer loopt. Door het zachte ritme van zijn voetstappen op de linoleumvloer, hiel-teen-hiel-teen, lijkt het of hij de woorden van achteren probeert te besluipen. 'Alsof die grote woede mij had gezuiverd van kwaad, ontdaan van hoop, ten overstaan van die nacht van tekens en van sterren, stelde ik me voor het eerst open voor de goedaardige onverschilligheid van de wereld.'

De voetstappen houden op wanneer meneer Lawrence het tafeltje van Luke Bontemp bereikt en met de rug van het boek op diens hoofd tikt. Luke zit op zijn mobieltje met iemand te appen en probeert het achter zijn jack te verbergen.

‘Stop dat ding weg of ik pak het af,’ zegt meneer Lawrence.

Het mobieltje verdwijnt in Lukes zak.

‘Waar denk je dat Camus het hier over heeft?’

Luke glimlacht, met die lach die hem al zijn hele leven overal uit heeft gered. Arme Luke, denk ik. Mooie, nutteloze, domme Luke. Ik heb begrepen dat zijn betovergrootvader tijdens de Eerste Wereldoorlog een fortuin heeft verdiend met het verkopen van olie aan de Duitsers en staal aan de Britten, en dat niemand uit zijn familie sindsdien ooit nog heeft hoeven werken. Dat geldt ook voor hem, dus waarom zou hij Camus lezen?

“De goedaardige onverschilligheid van de wereld”,’ herhaalt meneer Lawrence. ‘Wat betekent dat, denk je?’

Luke zuigt lucht in zijn longen. Ik kan het hamsterrad dat zijn brein moet voorstellen, bijna horen piepen onder zijn onberispelijke haardos.

‘Goedaardig,’ zegt Luke. ‘Een tumor of iets dergelijks kan goedaardig zijn. Misschien probeert Camus wel duidelijk te maken dat de wereld een tumor is, zeg maar.’

Achtentwintig van de negentwintig leerlingen in de klas lachen, onder wie Luke. Ik ben de enige die dat niet doet. Ik heb dit boek, *De vreemdeling*, al op mijn veertiende gelezen. Alleen heb ik het in de oorspronkelijke taal gelezen, in het Frans, en toen meneer Lawrence ons de Engelse vertaling opgaf voor wereldliteratuur, had ik geen zin om het nog een keer te lezen. Het gaat over een man, Meursault, wiens moeder overlijdt. Dan doodt hij een Arabier en wordt hij ter dood veroordeeld. Bij een openbare terechtstelling zal zijn hoofd worden afgehakt. Daar houdt het op. Camus beschrijft de feitelijke onthoofding nergens.

Ik kijk naar het raam, waar de regen nog steeds tegenaan klettert in een ritme dat iedereen in het lokaal dieper in een soort trance trekt. Aan de andere kant van het glas zie ik de contouren van gebouwen aan Sixty-Third Street, maar de randen zijn vaag en vormeloos door de waterdruppels op het glas, waardoor ze meer lijken op een herinnering aan gebouwen dan op echte gebouwen.

We bespreken nu het laatste deel van *De vreemdeling*, maar juist de openingszinnen van het boek zijn me altijd bijgebleven. ‘*Aujourd’hui*,

maman est mort. Ou peut-être hier, je ne sais pas.’ Dat betekent: ‘Vandaag is moeder gestorven. Of misschien gisteren, dat weet ik niet.’

Maar ik weet het wel. Ik weet nog precies wanneer moeder is gestorven. Het is vandaag precies tien jaar geleden. Ik was toen nog maar zeven, en ik was erbij toen het gebeurde. Af en toe komt de herinnering in flarden voorbij, als grof geschetste momenten en korte beelden. Ik laat de hele herinnering zelden van begin tot eind de revue passeren. De psycholoog bij wie ik een tijdje heb gelopen, zei dat dat normaal was, en dat het met het verstrijken van de tijd gemakkelijker zou worden. Dat is niet zo.

‘Hoe denk jij erover, Gwendolyn?’ vraagt meneer Lawrence.

Ik hoor zijn stem. Ik begrijp zelfs de vraag. Maar mijn gedachten zijn zo ver weg dat ik geen antwoord kan geven. Ik zit op de achterbank van de oude Honda, met mijn ogen maar ternauwernood open en mijn hoofd tegen het koele glas van het raampje. Het ritme van de auto die over een zandweg net buiten Algiers rijdt, sust me in slaap. Dan voel ik het rommelen van de banden over het wegdek vertragen en mijn moeder naar adem snakken. Ik open mijn ogen, kijk door de voorruit en zie vuur.

‘Gwendolyn Bloom! Aarde aan Gwendolyn Bloom!’

Ik keer met een schok terug naar het heden en draai me om naar meneer Lawrence. Hij houdt zijn handen als een megafoon om zijn mond. ‘Aarde aan Gwendolyn Bloom!’ zegt hij opnieuw. ‘Kun jij ons vertellen wat Camus bedoelt met “de goedaardige onverschilligheid van de wereld”?’

Hoewel ik met mijn gedachten nog steeds bij de Honda ben, begin ik te praten. Het is een lang antwoord, en volgens mij is het best goed. Maar meneer Lawrence kijkt me met een vaag, spottend glimlachje aan. Pas als ik al een seconde of twintig aan het woord ben, hoor ik dat iedereen zit te lachen.

‘In het Engels, graag,’ zegt meneer Lawrence, terwijl hij met opgetrokken wenkbrauw naar de rest van de klas kijkt.

‘Sorry,’ zeg ik zachtjes. Ik pruts wat aan het rokje van mijn schooluniform en strijk een lok van mijn vuurrode haar achter mijn oor. ‘Wat zei u?’

‘Je sprak Frans, Gwendolyn,’ zegt meneer Lawrence.

‘Sorry. Ik was zeker... ergens anders met mijn gedachten.’

‘Je hoort met je gedachten bij de goedaardige onverschilligheid van de wereld te zijn,’ zegt hij.

Een van de meisjes achter me zegt: ‘Jezus, wat een pretentieuze snob.’ Ze rekt de woorden uit, en als ik me omdraai, zie ik dat ze ze benadrukt door haar ogen ten hemel te slaan.

Het is Astrid Foogle. Ze is zeventien, net als ik, maar ze lijkt minstens eenentwintig. Haar vader is eigenaar van een luchtvaartmaatschappij.

‘Zo kan ie wel weer, Astrid,’ zegt meneer Lawrence.

Maar ik staar haar met borende blik aan. Astrid Foogle... Alleen al haar oorbellen zijn meer waard dan alles wat in ons appartement ligt, en zij noemt mij een pretentieuze snob?

Astrid praat gewoon verder. ‘Ik bedoel, ze komt hier aan het begin van het jaar opeens binnenvallen, geen idee waar ze daarvoor heeft uitgehangen, voelt zich beter dan ons allemaal, en moet je nu eens zien, ze kan Frans praten, dat kunnen wij domme Amerikanen vast niet. Kijk nou toch eens hoe chic ze is. De koningin van het woonwagenkamp.’

Meneer Lawrence valt haar in de rede. ‘Hou op, Astrid. Nu.’

Een paar leerlingen knikken instemmend, een paar andere zitten te lachen. Ik zit te trillen en mijn gezicht voelt warm aan. Elke synaps in mijn brein probeert die reactie tegen te gaan, maar het lukt niet. Waarom moet woede nou zoveel op schaamte lijken?

De jongen die naast Astrid zit, Connor Monroe, leunt grijnzend naar achteren op zijn stoel. ‘Moet je zien. Ze zit te huilen.’

Dat is niet waar, maar nu hij het heeft gezegd, is het in de beleving van de anderen zo goed als echt. lolololol gwenny bloom heeft zitten janken bij wrldlit #pretentieuzesnob #beldekindertelefoon

Op de gang gaat de schoolbel, en als een stel Pavlov-honden rent iedereen naar de deur. Meneer Lawrence houdt het boek omhoog in een trieste poging orde te houden en roept: ‘Morgen gaan we op hetzelfde punt verder.’ Dan draait hij zich om naar mij. ‘En jij bent als eerste aan de beurt, Bloom. Je hebt de hele avond om na te denken over de goedaardige onverschilligheid van de wereld, dus ik verwacht een goed antwoord. En in het Engels, *por favor*.’

Ik knik en raap mijn spullen bij elkaar. Op de gang staat Astrid Foog-

le bij haar kluisje, zoals altijd omringd door haar discipelen. Ze imiteert mij, steekt met gebogen schouders een monoloog in zogenaamd Frans af en drukt ondertussen met haar wijsvinger haar neus plat.

Met mijn ogen neergeslagen zoals een onderdanige bèta betaamt glij ik langs haar en haar vriendinnen heen, op weg naar mijn eigen kluisje. Maar Astrid ziet me. Dat kan ik merken omdat zij en haar vriendinnen opeens stil zijn en ik de hakken van haar schoenen – ‘Het zijn Prada-pumps, stomme koe’ – in hoog tempo op me af hoor komen. Ze wordt op de hielen gevolgd door haar vriendinnen.

‘Hé, Gwenny,’ begint ze, ‘ik heb een vertaalvraagje voor je. Hoe zeg je in het Frans: “Zelfmoord is nooit een oplossing”?’

Ik doe alsof ik haar niet hoor en loop door, hopend op een plotse-linge, fatale beroerte... bij haar of bij mij, dat maakt niet uit. Mijn gezicht voelt nu bloedheet aan, want mijn woede wordt razernij en mijn razernij wordt iets wat nog sterker is dan razernij. Ik kan alleen maar raden hoe het eruit moet zien. Ik sla mijn bevende armen over elkaar.

‘Ik meen het,’ gaat Astrid verder. ‘Want iemand als jij moet toch wel eens aan zelfmoord hebben gedacht. Ik bedoel, je hebt er alle redenen toe, toch? Dus, *s’il vous plaît*: hoe zeg je dat, Gwenny? *En français?*’

Ik draai me met een ruk om, en de woorden komen fel over mijn lippen. ‘*Va te faire foutre.*’

Astrid blijft staan, en een halve tel lang – nee, korter nog – flitst er een uitdrukking van angst over haar gezicht. Maar dan beseft ze waar ze is, in haar koninkrijk omringd door acolieten, en keert de echte Astrid terug. Ze trekt haar schitterend bijgewerkte wenkbrauwen op.

Een van haar vriendinnen, Chelsea Bunchman, glimlacht. ‘Astrid, ze zegt “fuck you”.’

Astrids mond valt open en er komt een zacht kreetje over haar lippen. ‘Klein krenk dat je bent,’ zegt ze, en ze komt een stap dichterbij.

Ik zie de klap van verre aankomen. Ik zie hem aankomen, maar ik doe geen enkele moeite om me te verweren. In plaats daarvan deins ik terug, trek mijn hoofd terug in mijn nek en mijn nek in mijn schouders. Het is een harde klap – Astrid meent het echt – en mijn hoofd maakt een ruk opzij. Een van haar vingernagels krast pijnlijk over mijn wang.

We trekken publiek. Ik zie de grijnzende gezichten van Luke Bon-

temp en Connor Monroe en een stuk of tien andere leerlingen die met grote ogen naar ons staren, niet zozeer geschrokken door wat ze hebben gezien als wel vol leedvermaak. Ze staan in een halve cirkel om mij en Astrid heen. Het lijkt wel een arena. Dit is vermaak, besef ik, een vermaak zo oud als de wereld. Ik constateer dat Astrid me niet heeft gestompt of geschopt en me niet aan mijn haar heeft getrokken. Ze heeft me heel kalm en heel weloverwogen een klap in mijn gezicht gegeven. De Dame met een hoofdletter D die de dienstmeid met de kleine letter d slaat.

In plaats van terug te slaan – en wie probeer ik nou eigenlijk voor de gek te houden, Gwendolyn Bloom zou nooit terugslaan – sluit ik mijn ogen, en de schaamte is als de wind die ik me van de Sahara herinner: die was heet, fel en kon dagenlang aanhouden. De stem van een volwassene beveelt iedereen door te lopen, en als ik mijn ogen open, staat daar een docent van middelbare leeftijd van wie ik me de naam niet herinner, met zijn handen in de zakken van zijn kakibroek. Zijn blik gaat van Astrid naar mij en weer terug.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij aan Astrid.

‘Ze zei... Ik kan het niet eens hardop zeggen. Het was een lelijk woord. *F you.*’

‘Is dat waar?’ vraagt hij met een blik op mij.

Ik open mijn mond, vast van plan te zeggen dat zij me heeft geslagen. ‘Ja,’ zeg ik in plaats daarvan.

L’Étranger, de titel van het boek dat bij Wereldliteratuur wordt behandeld, wordt meestal vertaald als *De vreemdeling*. Maar het kan ook ‘de buitenstaander’ of ‘de buitenlander’ betekenen. Dat ben ik, allemaal: vreemdeling, buitenstaander, buitenlander. Formeel ben ik Amerikaans. Dat staat ook in mijn paspoort. Maar ik ben hier niet geboren, en voor ik begin dit jaar aan het derde jaar van high school begon, had ik maar anderhalf jaar in de Verenigde Staten gewoond, in de periode vlak na de dood van mijn moeder. We – mijn vader en ik – zijn naar New York verhuisd zodat hij een baan bij de Verenigde Naties kon aannemen, vlak bij mijn school, Danton Academy.

Zelf had mijn vader het zich met geen mogelijkheid kunnen veroorloven om mij naar een school als Danton te sturen. Maar mijn vader

is diplomaat bij Buitenlandse Zaken, en een van de ‘voorrechten’ is soms dat diplomatenkinderen als ik naar een privéschool mogen. Afhankelijk van het land waarin je verblijft, is die privéschool soms de enige fatsoenlijke school in de wijde omtrek, en dan zit je opeens in de klas met de zoon of dochter van de plaatselijke president, koning of wrede dictator. Dat is mij een keer overkomen. Het nare zoontje van een nare president zat bij wiskunde naast me. Hij droeg schoenen die speciaal voor hem waren gemaakt in Wenen en die vijfduizend dollar per paar hadden gekost, terwijl er buiten de witgekalkte muren van de school kinderen lagen te creperen op straat.

Niet dat het op Danton zo anders is. De leerlingen hier zijn ook kinderen van presidenten, koningen en dictators, alleen zwaaien die de scepter over bedrijven in plaats van over landen. De meesten van mijn klasgenoten zijn altijd rijk geweest. Normaal gesproken komen ze helemaal geen arme jongeren tegen, afgezien van de jonge buitenlander die hun boodschappen komt bezorgen of hun pas gestoomde kleren komt terugbrengen. Wat mijn vader verdient zou overal ter wereld worden beschouwd als een goed salaris, maar in de ogen van de leerlingen van Danton zijn we straatarm.

Terwijl ik op het bankje bij het kantoor van de conrector zit, frunnik ik aan het rokje van mijn schooluniform. Wat heb ik toch een pesthekel aan rokken. Ik trek aan de zoom, zodat die verder over mijn zwarte panty valt, en strijk de plooiën glad. De uniformen zijn een poging om ons allemaal gelijk te maken, denk ik, maar wat schoenen betreft zijn er geen beperkingen. Dus worden rijkdom en stammentrouw uitgedrukt door middel van de voeten: pumps van Prada en instappers van Gucci voor oud geld versus flatjes van Louboutin en sportschoenen van Miu Miu voor nieuw geld. Ik ben er een van de onbeduidende, uit twee leden bestaande Doc Martens-stam. De mijne zijn rood en versleten, maar mijn stamgenoot, een stil kunstenaarstype uit het minder chique deel van Manhattan dat door de anderen wordt gedoogd omdat hij een betrouwbare bron van ritalin is, heeft gekozen voor glanzend gepoetst zwart.

Niet dat het enig verschil zou maken als ik opeens op Prada-schoenen zou komen opdagen. Ik lijk niet op Astrid Foogle, of op wie dan ook op school. Ik ben te lang en mijn middel is te breed. Mijn neus is te

vierkant, mijn mond te groot. Alles aan mij is ‘te’. Mijn vader en de dokter zeggen dat er niets mis is met me, dat het door de hormonen komt, of door de spieren die ik als turnster in de loop der jaren heb gekweekt. Iedereen is anders gebouwd, accepteer nooit een door anderen geformuleerde definitie van schoonheid, enzovoorts, enzovoorts. Maar zij horen dat soort dingen te zeggen, dat is hun taak. Dus kleur ik thuis mijn haar met de allerbeste verf die bij de voordeeldrogist te vinden is, strik de veters van mijn Doc Martens-schoenen en doe alsof het me niets kan schelen.

Als de conrector eindelijk uit haar kantoor komt, is ze een en al neerbuigende glimlachjes en gespeelde bezorgdheid. Mevrouw Wasserman is haar naam, en ze hult zich altijd in een wolk van parfum en suikerzoete vrolijkheid, alsof er elk moment een blauwborstje uit een tekenfilm kan komen aanvliegen die op haar vinger gaat zitten.

‘En, hoe gaat het vandaag met ons?’ vraagt ze terwijl we haar kantoor binnenlopen.

Ik haal mijn schouders op en laat me op een met bloedrood leer beklede stoel zakken.

Mevrouw Wasserman zet haar vingertoppen tegen elkaar ten teken dat we nu ter zake gaan komen. ‘Ik heb begrepen dat je op het intermenselijke vlak wat kwestietjes hebt met een van je klasgenoten.’

Ik moet me beheersen om mijn ogen niet ten hemel te slaan om haar eufemistische, onzinnige woordkeus. Weet je wat het is: de populatie van deze school bestaat voor 95 procent uit kinderen die heel rijk en heel blank en conservatief zijn. De andere 5 procent bestaat uit leerlingen met een beurs of met ouders die voor de VN werken. De anderen hebben een hekel aan de vijfprocenters, zoals we worden genoemd, maar we helpen mevrouw Wasserman de illusie in stand te houden dat Danton Academy geen fabriek is die elitaire krenge produceert.

Mevrouw Wasserman raadpleegt een dossiermap. ‘Wat is je roepnaam, liefje? Gwen of Gwendolyn?’

‘Gwendolyn,’ zeg ik. ‘Alleen mijn vader noemt me Gwen.’

‘Gwendolyn dus,’ zegt mevrouw Wasserman met een snoepzoet glimlachje. ‘Luister, je bent een goede leerling. En klopt dit, Gwendolyn, heb je echt vrijstelling gekregen voor... mijn hemel, vijf vreemde talen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘We zijn vaak verhuisd.’

‘Dat zie ik. Moskou. Dubai. Maar toch... een echte talenknobbel.’ Ze volgt een regel in het dossier met haar vinger. ‘Dat kan nooit makkelijk zijn, als je stiefvader bij Buitenlandse Zaken werkt. Om de paar jaar een nieuwe stad. Een nieuw land.’

‘U mag ook gewoon “vader” zeggen.’

‘Pardon?’

‘Hij is niet mijn stiefvader. Hij heeft me geadopteerd toen hij met mijn moeder trouwde. Toen was ik twee.’

‘Vader, goed. Als je dat prettiger vindt.’ Mevrouw Wasserman maakt hoofdschuddend een aantekening op het document dat ze voor zich heeft. ‘Wat betreft de reden dat je hier bent: Danton is een veilige plek, Gwendolyn, en we voeren een zerotolerancebeleid met betrekking tot kwetsende gedragingen.’

‘Ja. Dat staat precies zo in het handboek.’

‘Dat geldt dus ook voor het uitschelden van stafleden of leerlingen, en dat houdt in dat je in overtreding was op het moment dat je een ander meisje in het Frans uitschold.’

‘Astrid verstond er geen woord van, tot Chelsea Bunchman het voor haar vertaalde.’

‘Het gaat erom dat je iets kwetsends hebt gezegd, Gwendolyn. Of je dat in het Frans of in het Swahili doet, is niet belangrijk.’

‘Wel als ze het daardoor niet begreep.’

‘Dat is pure semantiek,’ zegt ze. ‘Weet je wat dat woord betekent, “semantiek”?’

‘De studie van woordbetekenissen. En die lijkt me hier bij uitstek van toepassing.’

Ik zie de spiertjes in haar gezicht verstrakken. Ze pakt een pen en omklemt die zo stevig dat ik bang ben dat hij zal breken. ‘Ik heb begrepen dat vandaag de overlijdensdag van je moeder is. Dat vind ik heel erg voor je,’ zegt mevrouw Wasserman vriendelijk. Ik zie dat die wetenschap haar een ongemakkelijk gevoel bezorgt, dat ze zich afvraagt wat ze met me aan moet. Moet ze dat meisje nu op de ‘overlijdensdag’ van haar moeder straffen wegens ‘intermenselijke kwestietjes’?

Mevrouw Wasserman kucht in haar hand en praat verder. ‘Normaal gesproken staat er op het uitschelden van een medeleerling een schor-

sing van één dag. Maar onder de omstandigheden ben ik bereid daarvan af te zien als je een excuusbrief schrijft aan Astrid Foogle.’

‘Dus u wilt dat ik Astrid mijn excuses aanbied?’

‘Ja, liefde.’

Het is een gemakkelijke uitweg en de meest voor de hand liggende keuze. Ik leun achterover in mijn stoel en probeer te glimlachen. ‘Nee, bedankt,’ zeg ik. ‘Doe mij die schorsing maar.’

Buiten regent het nog steeds, en het voelt alsof het elk moment kan overgaan in sneeuw. Het is dit jaar een beroerde maand maart geweest: geen straaltje zon en niets wat erop wijst dat de lente in aantocht is. Alleen maar een hemel zo grijs als staal en de stank van de afvalsoep van New York die door de goten stroomt. Langs de stoeprand staan zwarte SUV’s op een rijtje. Normale scholen hebben schoolbussen, Danton Academy heeft een stoet zwarte SUV’s. Daar maken de allerrijkste leerlingen gebruik van: kleine privélimousines die hen aan het eind van de dag ophalen zodat hun de vernedering van het te voet of per metro naar huis gaan bespaard kan blijven.

Ik ben op weg naar het station, een paar straten verderop. Ik heb geen paraplu bij me, dus zet ik de capuchon van mijn oude legerjack op. Dat is van mijn moeder geweest, van toen ze nog luitenant was, lang voor mijn geboorte. Toen mijn vader en ik een paar jaar geleden waren verhuisd – ik geloof van Dubai naar Moskou, onze twee recentste standplaatsen – vond ik hem in een doos. Mijn vader kreeg tranen in zijn ogen toen ik hem aantrok, dus wilde ik hem al uittrekken. Toen zei hij dat het me goed stond en dat ik hem mocht hebben als ik dat graag wilde.

Mijn moeder. Dat onderwerp had ik al de hele dag gemeden, en tot aan Wereldliteratuur was ik daar grotendeels in geslaagd. Het valt niet mee om er niet aan te denken als je een uur lang moet praten over het Algerijnse rechtssysteem.

De regen tikt tegen mijn gezicht en kalmeert me. Op Lexington Avenue, vlak bij het metrostation, staat een man met een zwart-groene *keffiyeh* om zijn nek onder het afdak van zijn shoarmakraampje te schuilen. Ik bestel iets in het Arabisch: een broodje shoarma met alles erop en eraan, zeg ik, en niet te zuinig zijn met het lamsvlees.

Hij kijkt me met een verraste glimlach en toegeknepen ogen aan, en ik vraag me af of hij me wel heeft verstaan. Mijn Arabisch is behoorlijk weggezakt, en bovendien spreek ik een formele variant die niemand eigenlijk gebruikt, behalve op tv.

‘Ben je soms Egyptisch?’ vraagt hij, terwijl hij een tang pakt en reepjes lamsvlees in een pitabroodje stopt.

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Ik kom uit... hiervandaan.’

Ik krijg vaak vragen in de categorie ‘Kom je uit X?’ Mijn ogen zijn donkerbruin, maar mijn huid is een licht, doorschijnend laagje dat over iets anders heen is getrokken. Koper onder overtrekpapier, volgens een stonedede jongen in de metro van Moskou, die mijn blote arm vastpakte en er in het knipperende tl-licht naar staarde. Maar ik heb geen flauw idee waar X voor staat. Mijn moeder is er niet meer, dus aan haar kan ik het niet vragen, en de man die ik mijn vader noem, omdat hij wettelijk en in alle opzichten op een na mijn vader is, zegt dat hij het niet weet. De naam van mijn biologische vader wordt niet eens vermeld op mijn oorspronkelijke geboorteakte, uitgegeven door Landstuhl, het Amerikaanse militaire ziekenhuis in Duitsland waar ik ben geboren.

‘Speciaal voor Cleopatra,’ zegt de man. Hij gooit er nog wat uien bij en smooit het geheel in de bittere, witte saus waar ik zo dol op ben dat ik hem met liters tegelijk zou drinken als ik de kans kreeg.

Op het metroperron verslind ik het broodje shoarma. Nu pas beseft ik hoeveel honger ik had. Misschien krijg je dat als je als een boeren-trien in je gezicht wordt geslagen. Ik wacht op lijn N of lijn Q naar Queens. Ik wou dat die metro eens opschoot. Ik wou dat hij eens kwam, zodat ik de fysieke afstand kon vergroten tussen mezelf en dit eiland en de herinneringen die Camus heeft opgerakeld.

Precies op dat moment, alsof hij is afgekomen op mijn stille smeekbede, komt lijn Q amechtig piepend voor mijn neus tot stilstand. Ik werp de doorweekte wikkel van papier en aluminiumfolie die om mijn broodje shoarma heen zat, in de prullenbak en stap in.

De meeste mensen hebben een hekel aan de metro, maar ik niet. Het is een vreemd en schitterend iets om alleen te zijn te midden van de ongeveer honderd andere mensen in het rijtuig. Ik haal een boek uit mijn rugzak en leun tegen de deur terwijl de metro door de tunnel on-

der de rivier door naar Queens schiet. Het is een boek met een tienerheldin dat zich afspeelt in een dystopische toekomst. Welk boek het precies is, doet er niet toe, want ze zijn allemaal hetzelfde. Die arme tienerheldin moet ten strijde trekken terwijl ze er het liefst met die mooie jongen vandoor zou willen gaan om te leven van wilde bessen en de liefde. Papieren werelden waarin helden echt bestaan.

Maar terwijl de metro zich in het donker piepend en krakend voortbeweegt, heen en weer wiegend alsof hij elk moment kan ontsporen, lukt het me opeens niet meer om mijn aandacht bij het verhaal te houden of zelfs maar de tekens op de bladzijden in woorden te vertalen. De herinneringen zullen me deze keer niet zomaar laten gaan. Ze eisen erkenning, dwingend als Astrids klap.

Vandaag is mijn vader jarig. De ergst denkbare dag om jarig te zijn. Of eigenlijk komt het juist door zijn verjaardag dat dit de ergst denkbare dag is. Zo is het gebeurd, vandaag tien jaar geleden. Toen we terug naar huis reden na het verjaardagsetentje dat zijn vrienden van het werk voor hem hadden georganiseerd in een restaurant in Algiers.

Ik moet erbij stilstaan, toch? Je gaat je alleen maar ellendiger voelen als je het onderdrukt, toch? Goed dan. Dan vecht ik er niet meer tegen. Geef je er maar aan over, zeg ik tegen mezelf. Beleef het opnieuw, zeg ik tegen mezelf. Wees voor de verandering eens dapper. Het is vandaag tien jaar geleden.

Mijn moeder snakt naar adem als we de bocht om rijden. Het geluid wekt mij, zeven jaar oud, uit mijn slaap. Ik kijk door de voorruit naar buiten en zie vuur. Ik zie de gezichten, verlicht door een brandende politiewagen. Het zijn mannen, een stuk of tien, twintig. De meesten hebben een baard, de meesten zijn nog jong, en hun huid lijkt oranje in de gloed van de vlammen. We zijn op iets gestuit wat ons niet aangaat. Een conflict met de militaire politie dat in het voordeel van de menigte is beslecht. Maar de mannen worden nieuwsgierig naar ons, de nieuwkomers, en ze turen door de ruiten van onze auto naar binnen in een poging de nationaliteit van de inzittenden vast te stellen.

Mijn moeder roept tegen mijn vader dat hij achteruit moet rijden. Hij zet de auto in z'n achteruit, kijkt over zijn schouder en laat de motor loeien. Even schiet de Honda naar achteren, maar dan komt hij met

een ruk tot stilstand. Daar staan mensen, roept mijn vader. Rijd dan over ze heen, roept mijn moeder terug.

Maar dat doet hij niet. Of misschien was hij het wel van plan, maar heeft hij geen tijd. Hij heeft geen tijd, want er spat een glazen fles uit-een op het dak en aan de bestuurderskant golft er vloeibaar vuur over de autoruit. Een molotovcocktail heet het, een fles vol benzine met een brandend stuk stof in de hals. De armeluishandgranaat.

De regel die diplomaten wordt geleerd over wat je moet doen als je auto getroffen wordt door een molotovcocktail, is: zo hard mogelijk zo ver mogelijk weggrijden, tot je buiten gevaar bent. Een auto brandt in werkelijkheid niet zo snel als in de film. Hij ontploft ook niet direct. Dat kost tijd. En tijd is precies wat je nodig hebt als je in leven wilt blijven.

Maar de mensenmassa komt dichterbij en er gebeurt iets, iets waardoor de motor afslaat. Mijn vader probeert hem weer te starten, maar we horen alleen het gekuch van de startmotor, hij wil gewoon niet meer aanslaan. Het portier aan mijn moeders kant gaat open, en ze schreeuwt iets tegen de man die het heeft opengemaakt. Ze gilt niet, ze schreeuwt. Ze schreeuwt alsof het verschrikkelijk onbeschoft was om haar auto in brand te steken en haar portier open te rukken en dat ze verdorie-nog-aan-toe de manager wil spreken.

Ik zie niet wat er daarna gebeurt, want mijn vader reikt naar achteren om mijn gordel los te maken. Hij sleurt me als een lappenpop naar zich toe, voor in de auto. Ik weet nog hoe ruw hij te werk ging, hoeveel pijn het deed toen hij me tussen de twee voorstoelen door trok. Hij drukt me tegen zijn borst alsof hij me een stevige knuffel wil geven en verlaat de auto via hetzelfde portier als mijn moeder, het portier dat niet in brand staat.

Hij wordt van alle kanten bestookt met knotsen en knuppels. Ik voel de schokken van de slagen helemaal door zijn lichaam trekken. Hij vangt ze voor me op, of in elk geval de meeste. Drie of vier keer worden mijn benen geraakt, want die steken uit onder de arm van mijn vader. Ik probeer het uit te gillen van de pijn, maar dat lukt niet omdat mijn vader me zo stevig tegen zijn borst drukt.

Mijn vader houdt pas op met rennen als hij de menigte achter zich

heeft gelaten. Dan hang ik opeens over zijn schouder en draait hij zich om de een of andere reden om. Hij draait zich om en rent terug. Dan word ik doof, omdat het pistool dat hij afvuurt zo luid klinkt. Het is alsof het einde van de wereld zich een meter van mijn hoofd voltrekt. Hij vuurt keer op keer op keer op keer. Mijn blikveld vernauwt zich tot bijna nul en verdwijnt dan helemaal. Ik ben flauwgevallen.

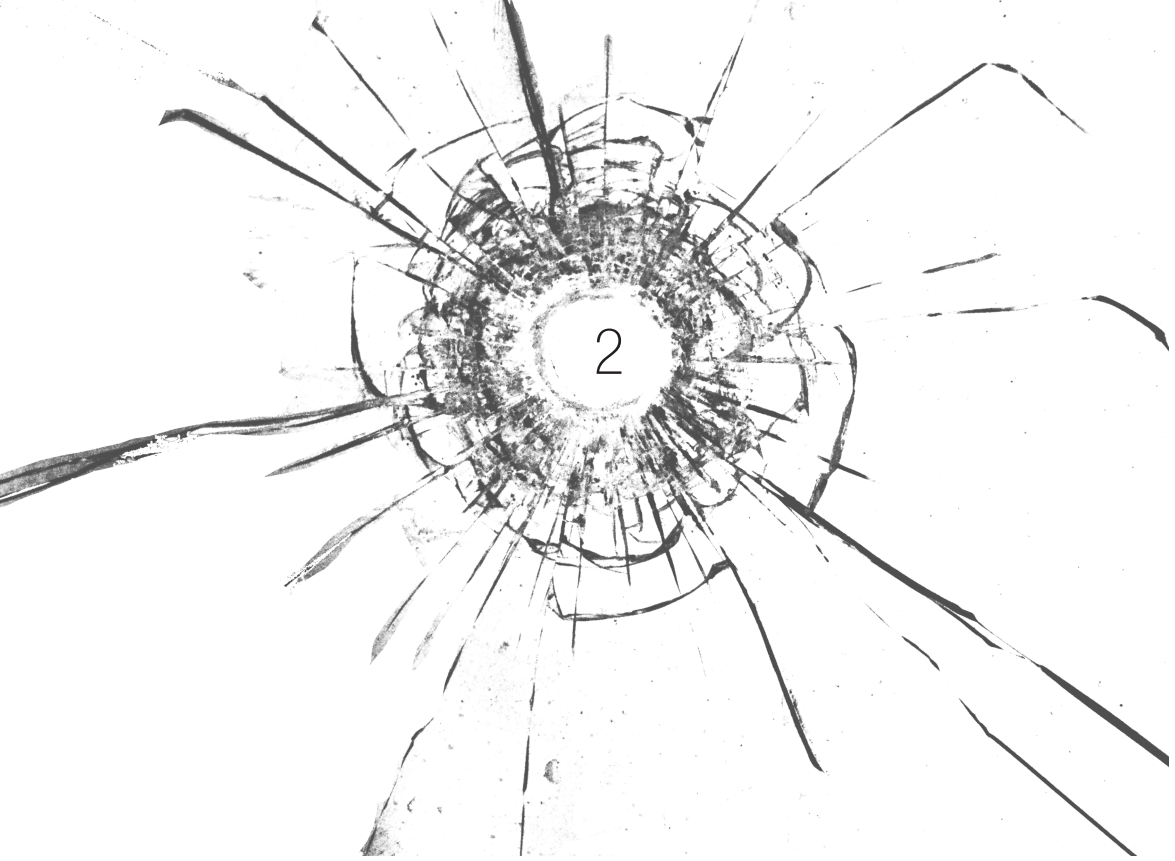
Veertien messteken in de borst en hals. Dat is de officiële oorzaak van mijn moeders dood. Dat staat in het verslag van de lijkschouwing, en dat heeft mijn vader me verteld toen ik oud genoeg was om ernaar te vragen. Ik was negen, misschien tien, toen ik ernaar vroeg. Maar er was natuurlijk nog meer. Dingen die met haar zijn gebeurd tussen het moment dat ze uit de auto werd gesleurd en het moment dat ze werd doodgestoken. Dingen waarvan mijn vader zei dat hij me erover zou vertellen als ik ouder was. Ik heb hem echter nooit naar die andere dingen gevraagd, en hij begint er zelf nooit over. Waarschijnlijk is het voor hem gemakkelijker als hij het niet hoeft te vertellen, en waarschijnlijk is het voor mij gemakkelijker als ik het nooit hoef te horen.

Nu zijn we in Queens, en de metro schiet als een raket de tunnel uit, de openlucht in. Met wielen die krijsen als demonen, zo luid dat ik mezelf nauwelijks kan horen denken, scheurt hij de bocht om. Ik omklem de stang boven mijn hoofd wat steviger om niet te vallen. Mijn lichaam buigt mee met de krachten die op de metro inwerken. Dan vertraagt hij. De wielen piepen op de natte rails. We naderen Queensboro Plaza met zijn grauwe, industriële gebouwen, nieuwe woontorens en felverlichte etalages waarin reclame wordt gemaakt voor loten, sigaretten en bier.

Als de metro stilstaat, hijs ik mijn rugzak op mijn schouder en vlucht het perron op. Mijn herinneringen hobbelen traag achter me aan. Ik vlieg met twee, drie treden tegelijk de trap af, een race naar de bodem. Als ik de begane grond heb bereikt, glip ik zigzaggend tussen de ouden van dagen door die rustig de tijd nemen, tot ik door het draaihek kan lopen. Mannen op de stoep voor de winkels fluiten en roepen me na. Dit vinden ze prachtig: het schooluniform, een glimp van de benen van een zeventienjarige.

Ik begin te rennen en blijf rennen. Ik stuif de straat over en een gele taxi wijkt toeterend voor me uit. Ik ren tot mijn longen branden en

ik doorweekt ben van de regen en het zweet. Ik ren tot die grote woede mij heeft gezuiverd van kwaad, ontdaan van hoop. En ten overstaan van die middag vol neonborden en sterren stelde ik me voor het eerst open voor de goedaardige onverschilligheid van de wereld.

En een fractie van een seconde lang vlieg ik door de lucht, boven de aarde, ervan los, een pijl die niet meer in de boog is maar zijn doel nog niet heeft bereikt. Ik zou willen dat ik hier kon blijven, bevrijd van de aarde, zwevend.

Maar de zwaartekracht wil daar niets van weten. De zwaartekracht trekt me uit mijn achterwaartse flikflak, bot en ondeskundig als een grote, domme magneet, want dat is hij ook. Maar ik ben hem te snel af, ik weiger me erdoor te laten kapotmaken. Mijn handen landen op de evenwichtsbalk. Het is een dun laagje suède op hout, en als je niet oppast kun je je nek erop breken. Dan beschrijven mijn benen een boog tot boven mijn lichaam: één, twee.

Als je op je handen staat, draait alles om je lichaamszwaartepunt. De evenwichtsbalk is tien centimeter breed, dus je hebt niet veel marge. Als je er maar een centimeter of twee naast zit, is dat al te veel. Een centimeter of twee is het verschil tussen een gouden medaille op de Olympische Spelen en je ruggengraat met de kracht van je volledige lichaamsgewicht als een speer de grond in boren. De zwaartekracht geeft er maar weinig om. De zwaartekracht is goedaardig onverschillig.

Ik maak een radslag opzij, land op mijn voeten en wacht even, net lang genoeg om te kunnen inademen. Ik plaats mijn handen stevig op de rand van de met suède beklede houten balk, duw mezelf een stukje naar achteren, zet me af en maak een handstand. Even wankel ik, en mijn linkerbeen maakt een wilde beweging naar buiten als ik dreig te vallen. Ach, dan herstel ik me toch gewoon, tot ik weer volmaakt in balans ben, geen probleem.

Maar een golf van onzekerheid die begint in mijn armen, golft door mijn borst naar boven en ik dreig naar voren te vallen. Ik beweeg mijn heupen naar achteren in een poging dat te corrigeren, maar ik overdrijf het en nu gaan mijn benen te ver de andere kant op. Mijn rechterarm trilt en ik zie de wereld om me heen doorbuigen en kantelen. Ik probeer snel mijn benen te buigen om mijn val te breken, maar het is te laat. Ik klap met mijn borst op de grond en mijn ribbenkast slaat tegen mijn longen. Alle lucht die erin zat, komt door mijn mond naar buiten.

Een jongen die aan de ringen aan het oefenen was, een Oekraïner uit Brooklyn die ik al eens eerder heb gezien, laat zich op de grond vallen en rent op me af. 'Jij hebt pijn misschien? Handstand misschien te veel moeilijk.' Hij helpt me overeind en geeft me een handdoek. Ik sluit mijn ogen en adem erin. 'Is goed,' zegt hij, en hij legt zijn hand op mijn bevende schouder.

Ik bedank hem en wankel als een dronkenlap weg. Mijn lichaam is uitgeput en het voelt alsof iemand gootsteenontstopper in mijn spieren heeft gespoten. In de kleedkamer gooi ik een handdoek over mijn hoofd en laat me op een bankje vallen, met mijn ellebogen op mijn knieën. Ik hijg zo erg dat het een fluitend geluid maakt als ik in- en uitadem, en ik proef een vleugje bloed. Het klinkt raar, maar dit vind ik fijn: de pijn, het gehijg, de vage smaak van bloed. Het helpt me herinneren dat ik een lichaam heb, dat ik een lichaam bén. Dat ik tastbaar ben, meer dan alleen de gedachten in mijn hoofd.

Ik laat de handdoek op de grond vallen en trek mijn turnpakje uit. In de douche duurt het even voor het water warm wordt, maar ik ga toch alvast onder de koude straal staan. Het is ruw water dat ruikt naar chloor en roest, en de straal is hard. Hij teistert mijn huid als miljarden piepkleine, scherpe naaldjes.

Ik ben na de dood van mijn moeder met turnen begonnen. Ik was zeven, en de eerste twee maanden heb ik alleen maar met opgetrokken benen, teruggetrokken in mezelf in bed gelegen, en zo hard als ik kon gegild in een kussen dat was doorweekt van de tranen en het snot. Mijn vader probeerde me natuurlijk wel te troosten, maar dan begon hij ook te huilen. Zo voedden we ons een poosje met elkaars verdriet, tot we allebei uitgedroogd waren. Dat was vlak nadat we van Algiers naar Washington waren verhuisd.

Op een zaterdag reden we naar een elektronicazaak omdat mijn vader tijdens het scheren zijn mobieltje tegen de wasbak had gestoten en een nieuwe nodig had. Naast de winkel was een turnzaal. We bleven voor het raam staan kijken naar een jongen die op een voltigepaard rondzwierde alsof de zwaartekracht op hem geen vat had, alsof hij vrijgesteld was van de regel dat alles uiteindelijk met een klap op de grond belandt. Er kwam een trainster naar buiten, een Aziatische vrouw. Ik dacht dat ze ons kwam wegsturen, maar ze vroeg juist of we binnen een kijkje wilden komen nemen.

Zo begon de verslaving, en toen we naar onze volgende standplaats gingen, ontdekte ik dat de meeste landen in hun hoofdstad, waar mijn vader in de ambassade werd gestationeerd, een olympisch trainingscentrum hebben. De beste coaches waren altijd bereid een nieuwe Amerikaanse pupil aan te nemen, zeker als die nieuwe Amerikaanse pupil met Amerikaanse dollars betaalde.

Niemand heeft ooit geprobeerd me wijs te maken dat ik olympische potentie had. Te lang, te groot, zeiden ze allemaal, en helemaal niet gracieus. Ik was een en al slungelige, brute kracht, als een dikke ketting in plaats van een zweep. Maar ik was er helemaal niet aan begonnen om aan de Olympische Spelen of aan wat voor wedstrijd dan ook deel te nemen, en dat was ook niet de reden dat ik ermee doorging. In die fracties van seconden dat ik in de lucht zweefde, die momenten waarop ik de zwaartekracht tartte, zocht ik naar de drug die vrijheid heet. Dus de roes die ik voelde omdat ik even nergens anders aan hoefde te denken, duurde maar een tiende van een seconde, nou en? Dus de pestkoppen en de eenzaamheid en de herinneringen stonden me op de grond gewoon op te wachten, nou en? Ik kon altijd weer op die evenwichtsbalk klimmen.

In het centrum is het opgehouden met regenen, en in het duister van de vroege avond voelen de straten schoon aan. Alle oppervlakken glimmen, en Manhattan ruikt voor het eerst in maanden naar koud, schoon water in plaats van naar afval en benzine. Ik steek Third Avenue over en loop door naar Second Avenue, waar ik links afsla. Mijn eerste halte is de banketbakkerij op de hoek, waar ik tien minuten doe over het uitkiezen van slechts twee cupcakes: een chocoladecakeje met rood glazuur en een citroencakeje met roze glazuur. De winkelier verpakt ze in een doosje.

Een paar deuren verderop branden de lichten nog in kantoorboekhandel Atzmon. Ik druk op de deurbel en zie een gestalte langzaam rondschuifelen achter in de winkel. Dan gaat de zoemer bij de deur en kan ik naar binnen.

‘*Guten Abend, Rotschuhe!*’ zegt Bela Atzmon achter in de winkel op luide toon. Goedenavond, Rode Schoentjes, zegt hij bij wijze van begroeting, vanwege mijn rode Doc Martens. Hij is een geboren Hongaar maar sprak op school Duits.

Ik loop tussen de donkerhouten schappen vol met stapels schrijfpapier in alle denkbare kleuren en texturen. Koperen lampen met groene kappen hullen alles in een warme, ouderwetse gloed, alsof de winkel hier, onveranderd, al honderd jaar zit. Ik hoop dat hij nooit de deuren hoeft te sluiten, maar wie schrijft er tegenwoordig nog brieven?

Halverwege de winkel staat een glazen vitrinekast vol pennen, en daar wacht Bela me op. Hij tuurt naar me over de rand van zijn bril.

Hij is de tachtig, misschien zelfs al de negentig gepasseerd, maar hij is nog steeds fors en sterk. Hij was een boerenjongen, heeft hij me ooit verteld, uit een klein dorpje ver verwijderd van alles wat mensen als een grote stad zouden kwalificeren. ‘Is het vandaag zover, Rode Schoentjes?’ vraagt hij met een zwaar accent.

Bela en zijn vrouw Lili zijn niet alleen eigenaar van de kantoorboekhandel, maar ook van de appartementen erboven. Mijn vader en ik wonen op de derde verdieping en het echtpaar Atzmon op de vierde. Vrijwel meteen nadat we er waren komen wonen, zijn we met hen bevriend geraakt, en we gaan minstens twee keer per week bij hen eten. Na het eten dringt Bela mijn vader altijd een glaasje Hongaarse vruchtenbrandewijn op, pálinka genaamd, en dan gaan we met z’n vieren zit-

ten praten. Over politiek. Religie. Over hun verleden: eerst in Hongarije, toen in Israël, waar ze dertig jaar hebben gewoond voordat ze zich in de Verenigde Staten vestigden. Bela zwaait met zijn vijfde of zesde glas brandewijn alsof hij een dirigent met een stokje is, en de verhalen worden steeds duisterder. Dan geeft Lili hem een standje en houdt hij op. Na een poosje ga ik meestal naar beneden om mijn huiswerk te maken, en als ik wegga, geven Bela en Lili me altijd een kneepje in mijn hand en een kus op mijn wang. Net als grootouders, zo stel ik me voor. Ze kijken me altijd aan alsof ik een kostbaar iets ben.

Ik moet even in mijn jaszakken zoeken naar de dunne envelop die ik daar vanochtend in heb gestopt. Ik haal hem tevoorschijn en haal de inhoud eruit, tien briefjes van twintig dollar, en leg ze in een waaier op de toonbank.

Bela klakt met zijn tong en schudt zijn hoofd. ‘Te veel, kleintje. Heb je het bordje in de etalage niet gezien? Alleen vandaag vijftig procent korting voor jongedames met rode schoenen.’

‘Dat is niet eerlijk tegenover jou.’

Bela pakt het geld op en geeft de helft aan me terug. ‘In een eerlijke wereld zou ik elke avond in een Bentley naar mijn villa in Beverly Hills rijden.’ Uit een laatje onder de toonbank haalt hij een smal kunststof doosje. ‘Maar dan zou ik in Californië zitten en zou jij hier de volle mep moeten betalen.’ Hij zet het doosje op een fluwelen matje en maakt het open.

De vulpen – glimmend zwart met aan de zijkant VOOR PAPA, LIEFS G gegraveerd in schrijffletters – glanst alsof hij nat is. Ik pak hem op, haal de dop eraf en beweeg hem heen en weer. Het zilveren kroontje aan het uiteinde reflecteert het licht als het mesje van een scalpel.

Ik loop de drie trappen naar ons appartement op. Er is maar één appartement per verdieping, en ze lopen allemaal van de voorkant van het gebouw helemaal door tot aan de achterkant. Als ik binnenkom hoor ik de zachte klanken van Miles Davis, een elegant melancholiek stuk, een trompet die alleen in een donkere kamer tegen zichzelf praat: *Het valt wel mee, ja, het valt wel mee*. Mijn vader zegt dat de gedachte dat iemand op een bepaald moment zo gracieus zijn verdriet kon dragen, hem opvrolijkt.

Ik schop mijn schoenen uit en loop door de keuken en langs het kleine tafeltje in de hoek, waarop afhaaldoosjes staan van het Indiase restaurant waar we allebei dol op zijn.

‘Pap?’ roep ik. ‘Vanwaar dat Indiase eten? Spaghetti à la Gwendolyn, weet je nog?’ Al sinds mijn achtste maak ik elk jaar op zijn verjaardag spaghetti voor hem. Het eerste jaar nadat mijn moeder was omgekomen, was hij te verdrietig om uit te gaan. Daarna is het eigenlijk een beetje traditie geworden.

Hij ligt op de bank, bijna plat, afgezien van zijn nek, die een beetje gebogen is zodat hij op het scherm kan kijken van de laptop die op zijn borst rust. Zo is hij er meestal aan toe wanneer hij thuiskomt van zijn werk: uitgeput, murw na een hele dag heldhaftig strijden tegen memo’s en verslagen. Zijn officiële titel luidt ‘Political Affairs Officer’, en dat klinkt heel interessant, maar volgens hem doet hij niet veel meer dan schuiven met papieren en vergaderingen bijwonen. Het zijn topgeheime documenten, dat beweert hij althans, en soms moet hij in verband met een vergadering op het laatste moment naar Nairobi of Singapore. Maar het zijn nog steeds alleen maar documenten en vergaderingen. Hoe interessant kan dat zijn?

‘Hé, meissie.’ Hij glimlacht, en het scherm van zijn laptop wordt weerspiegeld in zijn brillenglazen. Hij is de laatste tijd afgevallen, en zijn gezicht is lang en mager. ‘Stress,’ antwoordde hij vorige week toen ik zei dat ik me zorgen maakte over hem. ‘Stress is het geheim als je slank wilt blijven.’

Ik laat me naast de bank op de grond zakken. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, ouwe.’

Hij kijkt over zijn bril heen met een sullige uitdrukking op zijn gezicht op me neer, alsof hij geen idee had dat hij vandaag jarig was, zoals elk jaar op zijn verjaardag. Hij wrijft over mijn hoofd. ‘Sorry van de Indiase afhaalmaaltijd. Ik had gewoon even genoeg van spaghetti. Ik dacht dat we vanavond eens iets nieuws konden proberen.’

‘Indiaas is niet nieuw.’

‘Oké. Boerenkoolsoep van die veganistische hipstertent dan? Vind ik ook prima.’

Ik glimlach en trek zijn hand weg van mijn haar. Op het scherm van de laptop staan letters die zo klein zijn dat ik ze net niet kan lezen, en

een foto van een dikke man met een kaalgeschoren hoofd en zijn ogen open. Bijna precies midden in zijn voorhoofd zit een zwart stipje zo groot als een klein muntstuk. Het duurt even voor ik dat zwarte stipje herken als een kogelgat. ‘Getver,’ zeg ik. ‘Wat is dat nou weer?’

Mijn vader klapt de laptop dicht. ‘Viktor Zoric. Twee dagen geleden in zijn huis in Belgrado doodgeschoten door een politieagent,’ zegt hij, terwijl hij opstaat. ‘Morgen staat het in de krant. “Kopstuk van georganiseerde misdaad in Servië gedood tijdens arrestatie”.’

‘Wat heeft hij gedaan?’

‘Heel slechte dingen,’ zegt hij. Hij sjokt de keuken in.

Ik sta op en loop achter hem aan. ‘Wat voor slechte dingen?’

‘Van de ergste soort,’ zegt hij.

‘Dat vroeg ik niet.’

Hij draait de dop van een fles goedkope rode wijn, ruikt eraan en schenkt een glas voor zichzelf in. ‘Het is niet belangrijk. Gedraag je nou eens gewoon als een tiener, Gwen.’

Ik pak het glas wijn uit zijn hand en neem een slokje. De afspraak is dat ik één glas wijn bij het eten mag als de volwassenen het ook drinken.

‘Zeg, die arrestatie van Viktor Zoric,’ zeg ik. ‘Was jij daarbij betrokken?’

Mijn vader pakt twee borden uit de kast en geeft ze aan mij. ‘Ik heb met wat papieren geschoven en een rapportje opgesteld. Deze keer heeft iemand het zowaar gelezen.’

Ik zet de borden tegenover elkaar op tafel. ‘Maar wat was hij nou, een moordenaar? Een drugsbaron? Of wat?’

‘Zo kan ie wel weer, Gwen.’

‘Ik lees de krant. Ik ben me er vaag van bewust dat het niet allemaal rozengeur en maneschijn is in de wereld.’

‘Wil je het echt weten? Goed dan.’ Hij geeft me nog een wijnglas aan. ‘Moord, drugs, alles. Maar Viktors belangrijkste activiteiten waren wapenhandel en mensensmokkel. Voor de prostitutie. Vrouwen. Kinderen.’

Ik trek mijn neus op. ‘Oké. Ik snap het.’

‘Ze werden voornamelijk naar Europa gestuurd, maar ook naar Abu Dhabi, Shanghai. En naar Los Angeles. In laadcontainers op schepen. Zo stuurde hij ze naar LA.’

‘En bedankt voor dat beeld.’ Ik schep rijst en vindaloo op de borden.

‘Ze werden in een metalen kist gestopt met een beetje voedsel en water, en een emmer om als wc te gebruiken,’ zegt mijn vader. ‘Toen de douane hen vond, waren ze dood. Veertien meisjes uit Rusland en Oekraïne.’

‘Jezus. Hou nou maar op,’ zeg ik. ‘Geen geschikt onderwerp voor tijdens het eten.’

‘Jij wilde het weten, dus vertel ik het je.’ Hij gebaart naar mijn stoel. ‘Stel het zo lang mogelijk uit, Gwen. Ontdekken hoe klote de wereld is.’

Terwijl ik ga zitten, schenkt mijn vader met een sierlijk gebaar wijn in mijn glas, als een ober in een chic restaurant. ‘*Votre vin, mademoiselle,*’ zegt hij.

‘Nou, merci,’ antwoord ik, en ik val aan op mijn vindaloo.

Een paar minuten lang eten we zonder iets te zeggen en is het stil in de kamer, afgezien van ons gekauw en het zoemen van de koelkast en het gonzen van de stad aan de andere kant van de ramen. De stad is er altijd, en helpt je er met claxons en sirenes en geschreeuw en gegil aan herinneren dat je zelfs als je alleen bent, wordt omringd door een bijenkorf met een miljard andere bijen.

‘Er is vandaag trouwens iets gebeurd. Op school,’ zeg ik. ‘Je moet iets ondertekenen.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op terwijl hij met een stuk keukenpapier saus van zijn kin veegt. Ik reik naar mijn jas, die aan een haakje bij de deur hangt, en haal er het schorsingsformulier van mevrouw Wasserman uit.

Mijn vader vouwt het papier open en bestudeert het een poosje. ‘Wat is dit nou weer, Gwen?’

‘Alleen maar een schorsing van een dag.’

‘Alléén maar een schorsing van een dag? Dat is geen kleinigheid.’

Ik haal diep adem. ‘Weet ik. Sorry.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Astrid Foogle zei bepaalde dingen. Dus toen heb ik haar in het Frans uitgescholden en dat hoorde een van de leraren en... nu ben ik geschorst. Wil je het alsjeblieft gewoon ondertekenen?’

‘Wat zei Astrid Foogle precies?’

‘Gewoon, nare dingen, pap, oké? Kunnen we het daarbij laten? Als-jeblijft?’

‘Wat mij zorgen baart, Gwen, is dat jij wel beter weet dan te happen. Als jij niet hapt, is er niets aan de hand.’

Er daalt een soort geladen mist over me neer. Ik wend mijn blik af, omklem de rand van mijn stoel. Ik zou niets liever willen dan hem vertellen dat Astrid me heeft geslagen, maar dan zou hij alleen maar teleurgesteld zijn dat ik niet heb teruggevochten, of haar niet op z'n minst heb verklikt.

‘Ik bedoel, Gwen, dit is niet de eerste keer. Eerst was er die knul in Dubai, weet je nog? Hoe heette hij ook alweer? En toen dat meisje in Moskou, Sveta. Net zoiets, eigenlijk.’

‘Verdomme, teken dat ding nou gewoon!’ De woorden vliegen over mijn lippen voor ik ze kan tegenhouden. Als ik opsta en probeer te ademen, blijft de lucht steken in mijn keel. Ik draai me om en been in de richting van mijn kamer. Mijn vader komt roepend achter me aan, maar ik smijt de deur vlak voor zijn neus dicht.

Hij klopt beleefd aan en vraagt of alles goed is met me. Natuurlijk, antwoord ik. Perfect. Wat is er, vraagt hij. Deze keer geef ik geen antwoord. Ik zie de schaduw van zijn voeten in het smalle strookje onder de deur als hij even blijft staan wachten en zich afvraagt of hij me met rust moet laten of moet aandringen. Uiteindelijk loopt hij weg.

Wat is er, vraagt hij zich af. Wat er is, is dat ik het hier haat. Ik haat Danton en iedereen die er rondloopt. Ik haat zijn werk en alles wat ermee te maken heeft. Er zijn mensen van mijn leeftijd die hun hele leven in hetzelfde huis hebben gewoond. Er zijn mensen van mijn leeftijd die al sinds de kleuterschool dezelfde vrienden hebben. Ze hebben een hond en een achtertuin en een tennisbal op het dak die daar terecht is gekomen toen ze tien waren.

Ik zoek op de tast in de la van mijn nachtkastje naar mijn doosje lorazepam, verzamel speeksel in mijn mond en slik een piepklein pilletje door. Het is een kalmeringsmiddel dat ik nu een paar jaar slik. NAAR BEHOEFTE staat er op het etiket. Maar ik ben er al bijna doorheen omdat ‘naar behoefte’ een stuk vaker is sinds ik in New York ben komen wonen. Over een kwartiertje begint het te werken, dan legt het een warme deken om mijn schouders en vertelt het me dat Astrid Foogle en

de klap en de vernedering niet zo belangrijk zijn als ik denk. Het is een soort beste vriendin in de vorm van een pil.

Naast het doosje medicijnen ligt mijn andere kalmeringsmiddel: een pak speelkaarten. Ik laat de kaarten uit het haveloze doosje glijden en begin ze te schudden, telkens weer. Het tastbare, mathematische ritme van het geplastificeerde papier tegen de huid van mijn vingers en handpalmen is op een bizarre, obsessief-compulsieve manier rustgevend. Ik ben ermee begonnen toen ik straatzwendelaars in Venezuela toeristen zag oplichten met ‘spelletjes’ die je reinste bedrog zijn. In de loop van de jaren ben ik goed geworden in allerlei trucs, en nu dienen de kaarten als een mini-therapiesessie terwijl ik wacht op het eerste, smeulende effect van de lorazepam.

Door het raam van mijn kamer hoor ik sirenes, het bulderende, diepe geluid van brandweerwagens. Ergens staat iets in brand. Terwijl ik de kaarten bij elkaar raap en ze opnieuw schud, hoor ik het gesis van de pneumatische remmen van een bus en het getoeter van een taxiclaxon. Ik hoor een dronkenlap op straat tekeergaan dat iemand hem zijn geld heeft afgepakt en dat Jezus zal terugkeren. Jezus, wat wil ik hier graag weg. Ik zet die gedachte van me af en oefen met mijn kaarten. Mijn vingers creëren keer op keer een ordelijke plastic wereld van kans en waarschijnlijkheid, telkens weer een nieuw universum van winnaars en verliezers.

Het is 23.36 uur als ik wakker word – stomme lorazepam – en nu is zijn verjaardag bijna voorbij. Ik stap uit bed en doe de deur open.

Hij zit met zijn bril op zijn neus op de bank, met zijn laptop opengeklapt. Ik glip de keuken in en haal de doos van de banketbakkerij uit de koelkast. De cupcake met het rode glazuur is op zijn kant gevallen en ziet er niet meer uit. Die houd ik voor mezelf. In de lades ga ik op zoek naar lucifers en een verjaardagskaarsje – het is een vijf, want om de een of andere reden hebben we hem meegenomen uit Moskou, waar ik mijn vijftiende verjaardag heb gevierd. Vreemd, hoe sentimenteel mijn vader kan zijn wat kleine dingen betreft.

Ik blijf met het bord met de twee cupcakes erop in de deuropening van de keuken staan tot hij opkijkt en me opmerkt. Hij klapt de laptop dicht en stopt zijn bril in zijn zak.

‘Sorry voor de beroerde verjaardag,’ zeg ik, terwijl ik naast hem op de rand van de bank ga zitten.

‘Ga je niet voor me zingen?’

‘Absoluut niet. Doe maar een wens.’

Er verstrijkt een tel terwijl hij nadenkt. Dan blaast hij het kaarsje uit. Voorzichtig tilt hij met zijn vingertoppen het cakeje van het bord en neemt een hap. ‘Citroen,’ zegt hij. ‘Dat je dat nog wist.’

Ik zie dat er een paperback op de bank ligt, half onder zijn laptop. ‘Wat zat je te lezen?’

Met zijn vrije hand trekt hij het boek tevoorschijn en laat het me zien. 1984 van George Orwell, gekreukt en stukgelezen. ‘Ik zat niet te lezen. Ik wil hem uitlenen aan een vriend,’ zei hij. ‘Heb je het ooit gelezen?’

‘Nee.’

‘Moet je doen. Dystopische toekomst. Of misschien zelfs dystopisch heden.’

Boek. Schrijven. Het cadeau! Ik gris mijn rugzak van de grond en graaf erin tot ik het doosje heb gevonden. ‘Ik heb iets voor je gekocht dit jaar.’

Hij pakt het van me aan, tuurt ernaar en trekt zijn neus op. ‘Is het... een vishengel?’

‘Hou op.’

‘Nee. Een nieuwe auto.’

‘Hou op!’ zeg ik. ‘Maak nou maar open.’

Mijn vader tilt het deksel een eindje op en gluurt in het doosje, alsof de inhoud hem zou kunnen bijten. Dan verslapt zijn gezicht. ‘Gwendolyn Bloom, wat is dit nou?’ vraagt hij op dezelfde toon als wanneer hij boos is.

Hij laat het doosje op zijn schoot vallen en houdt de pen vast alsof die zo kwetsbaar is als een pasgeboren kuiken.

Ik haal een schrift uit mijn rugzak. ‘Hier,’ zeg ik. ‘Schrijf eens iets.’

Hij zet de pen op het papier en krast iets wat lijkt op een handtekening, maar eerst komt er geen inkt uit, dus ontstaat er alleen een droge kras. Dan komt de inkt, een elegant blauw. Koningsblauw. PRACHTIG! schrijft hij.

‘Echt waar? Ben je er blij mee?’

‘Meer dan blij. Ik vind het te gek. Ik voel me opeens... *a real aristocrat,*’ zegt hij met een belabberd Brits accent.

Ik moet lachen – een echte edelman! – en hij slaat zijn arm om me heen. Met mijn hoofd op zijn schouder kan ik het trage, gelijkmatige kloppen van zijn hart horen. Laat dat huis in de buitenwijk maar zitten, en die hordes vrienden die zich toch maar tegen je zullen keren. Lekker belangrijk. Een gezin van twee personen is nog steeds een gezin. Het is genoeg. Dat wil ik hem net vertellen. Hoewel het zo afgezaagd is als de pest, wil ik het hardop zeggen, maar hij is me voor.

‘Ik neem hem mee als ik morgen op reis ga,’ zegt hij. ‘Ben ik de chicste aanwezige bij die vergadering.’

Morgen? Ik maak me los en ga rechtop zitten. ‘Waar ga je naartoe?’

Hij krimpt ineen, zoals altijd als hij iets is vergeten. ‘Ik wilde het je nog vertellen, maar toen viel je in slaap. Ik moet morgen naar Parijs.’

Ik laat mijn schouders hangen.

‘Het is maar voor twee dagen,’ zegt hij. ‘Ik vlieg er morgenochtend naartoe, dan heb ik morgenavond die vergadering, en de volgende dag ben ik terug voor je naar bed gaat.’

Lees verder in *Meedogenloos*.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Cruelty*

Verschenen bij Feiweel & Friends, een imprint van Macmillan Publishing Group, LLC

© 2017 Scott Bergstrom

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image

Quote op pagina 8: Albert Camus, *De vreemdeling*, vert. P. Verstegen, De Bezige Bij, 2013 ('tedere' is veranderd in 'goedaardige' vanwege aansluiting met de tekst)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4209 3 (e-book 978 90 261 4210 9)

NUR 285, 302